

JUSTITSMINISTERIET

Folketinget
Retsudvalget
Christiansborg
1240 København K
DK Danmark

Dato: 7. november 2017
Kontor: Statsrets- og Menneske-
retskontoret
Sagsbeh: Mikkel Lindberg Laur-
sen
Sagsnr.: 2017-0030-0330
Dok.: 536906

Hermed sendes besvarelse af spørgsmål nr. 31 (Alm. del), som Folketingets Retsudvalg har stillet til justitsministeren den 10. oktober 2017. Spørgsmålet er stillet efter ønske fra Peter Skaarup (DF).

Søren Pape Poulsen

/

Morten Holland Heide

Slotsholmsgade 10
1216 København K.

T +45 7226 8400
F +45 3393 3510

www.justitsministeriet.dk
jm@jm.dk

Spørgsmål nr. 31 (Alm. del) fra Folketingets Retsudvalg:

”Vil justitsministeren forklare, hvorfor den danske regering foregiver, at man ikke kan udvise kriminelle udlændinge, når der ikke er underskrevet en lov eller konvention, hvori det står, at denne lov eller konvention har til hensigt at beskytte kriminelle udlændinges ret til at begå kriminalitet i sit midlertidige land?”

Svar:

1. Min holdning er meget klar. Jeg mener, at udlændinge, der begår alvorlig kriminalitet i Danmark, skal udvises af landet.

Som led i aftalen om Bandedpakke III – Bander bag tremmer – som regeringen den 24. marts 2017 indgik med Socialdemokratiet og Dansk Folkeparti, blev der nedsat en arbejdsgruppe, som fik til opgave at undersøge mulighederne for i højere grad at udvise udlændinge, der deltager i rocker- og bandedrelaterede aktiviteter og kriminalitet.

Arbejdsgruppens anbefalinger blev offentliggjort den 17. oktober 2017. Anbefalingerne er vedlagt.

Som det fremgår heraf, anbefaler arbejdsgruppen bl.a., at lovgivningsmagten med respekt for magtens tredeling påtager sig et større ansvar for at fastlægge, under hvilke omstændigheder kriminelle udlændinge kan udvises, selv om dette indebærer en risiko for, at Menneskerettighedsdomstolen i forbindelse med prøvelsen af en konkret sag vil kunne nå frem til, at det ikke efter Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 8 var muligt at udvise den pågældende. Det er arbejdsgruppens vurdering, at dette i et vist – om end begrænset – omfang kan medvirke til, at flere kriminelle udlændinge udvises. Arbejdsgruppen anbefaler, at udlændingeloven ændres, så det i lovbemærkningerne med udgangspunkt i praksis fra Menneskerettighedsdomstolen fastlægges, under hvilke omstændigheder udlændinge i almindelighed kan udvises.

Udlændinge- og Integrationsministeriet har oplyst, at et lovforslag, der gennemfører de anbefalinger, der kræver lovændringer, forventes fremsat i indeværende folketingssamling.

Samtidig er vi nødt til også at arbejde på den internationale bane og se på konventionerne. Det er velkendt, at særligt Den Europæiske Menneskerettighedskonvention og Menneskerettighedsdomstolens fortolkning heraf spiller en rolle, når det kommer til udvisning, fordi Menneskerettighedsdomstolens praksis udgør rammerne for danske domstoles praksis.

Når vi overtager formandskabet for Europarådet, vil vi bl.a. arbejde for at få skabt nogle værktøjer, som sikrer, at medlemsstaterne kommer mere på banen og har mulighed for at påvirke retningen, når de oplever, at Menneskerettighedsdomstolens fortolkning er ude af kurs. Derfor vil regeringen også bruge det kommende danske formandskab for Europarådet til at sætte fokus på, hvordan vi finder en bedre balance i menneskerettighedssystemet.

2. Om udlændingeloven og Danmarks internationale forpligtelser kan i øvrigt oplyses følgende:

Udlændingelovens §§ 22-24 indeholder regler om, i hvilke tilfælde udlændinge, der dømmes for et strafbart forhold, kan udvises ved dom.

Efter udlændingelovens § 26, stk. 2, skal en udlænding udvises efter bl.a. §§ 22-24, medmindre dette med sikkerhed vil være i strid med Danmarks internationale forpligtelser.

Hvis der er grundlag for udvisning, kan dette således kun undlades, hvis udvisning med sikkerhed vil være i strid med Danmarks internationale forpligtelser. I den forbindelse er Den Europæiske Menneskerettighedskonvention særligt relevant.

Ifølge praksis fra Menneskerettighedsdomstolen har en stat ret til at kontrollere udlændinges indrejse og ophold på dens territorium. Det kan således udledes af praksis, at Den Europæiske Menneskerettighedskonvention ikke garanterer en ret for en udlænding til at indrejse og opholde sig i et bestemt land, og at de kontraherende stater har beføjelse til – som led i deres opgave med at opretholde offentlig orden – at udvise en udlænding, der er dømt for en forbrydelse.

Den Europæiske Menneskerettighedskonvention indeholder ikke regler, der direkte tager sigte på at regulere medlemsstaternes adgang til at udvise udlændinge på grund af et strafbart forhold. I den forbindelse har artikel 8 imidlertid betydning.

Efter Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 8, stk. 1, har enhver ret til respekt for bl.a. sit privat- og familieliv. Ingen offentlig myndighed må gøre indgreb i udøvelsen af denne ret, medmindre det sker i overensstemmelse med loven og er nødvendigt i et demokratisk samfund af hensyn til den nationale sikkerhed, den offentlige tryghed eller landets økonomiske velfærd, for at forebygge uro eller forbrydelse, for at beskytte sundheden eller sædeligheden eller for at beskytte andres rettigheder og friheder, jf. artikel 8, stk. 2.

I det omfang, der med en konkret afgørelse om udvisning foretages indgreb i udlændingens privat- og familieliv, skal staten påvise, at betingelserne for indgrebet er opfyldt, jf. artikel 8, stk. 2.

Det følger af Menneskerettighedsdomstolens praksis, at indgreb i udlændingens ret til privat- eller familieliv skal stå i rimeligt forhold til de formål, indgrebet (udvisningen) skal varetage (proportionalitetsafvejning). Denne proportionalitetsafvejning foretages på baggrund af en samlet og konkret vurdering af en række elementer, herunder den begåede kriminalitets art og grovhed, varigheden af udlændingens ophold i bopælslandet, udlændingens familiesituation og fastheden af udlændingens sociale, kulturelle og familiemæssige bånd med værtslandet og med modtagerlandet.